

kerhed, men jeg tror, vi skal passe på, at vi ikke sætter kikkerten for det blinde øje, og jeg tror, vi skal være omhyggelige med at kigge på os selv og sige: Det her kan vi gøre bedre. Derfor bør statsministeren træffe en beslutning om, hvilken minister der især skal have ansvaret for børnenes retsstilling, så vi ikke kommer til at se eksempler på, at ting bliver placeret mellem stole. Derved opstår der usikkerhed, som er til ugunst for børnene.

Kl. 14:01

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak. Der er lige en enkelt, der har bedt om en kort bemærkning, og det er hr. René Christensen – undskyld, hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 14:01

Hans Kristian Skibby (DF):

Tak, fru formand! Jeg vil gerne stille ordføreren et par spørgsmål angående det her beslutningsforslag, for jeg synes jo, det er ganske interessant, at man i overskriften siger, at det skal være en styrkelse af børnenes retsstilling, og i og for sig lyder det jo også som noget ganske fornuftigt, som enhver fornuftig politiker selvfølgelig burde være interesseret i.

Men mit spørgsmål skal så tage udgangspunkt i, at det, der egentlig sker, hvis det her forslag skulle ske at blive til virkelighed, jo reelt er en undergravning af forældrenes ansvar og den rolle, som alle almindelige logisk tænkende forældre vil påtage sig i forbindelse med deres børns liv og levned, hvis man vælger at sætte børn i verden. For det er jo rigtigt, at man med det her beslutningsforslag kunne sælge det, som om man så lavede en sikkerhedsstilling over for de unge og børnene. Men reelt er det jo en undergravning af forælderrollen, og der vil jeg gerne spørge fru Lise von Seelen: Er det sådan set ikke noget, man som beslutningsforslagsstillere måske burde kigge på i forbindelse med det her beslutningsforslag?

Kl. 14:03

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 14:03

Lise von Seelen (S):

Jamen hvis det er sådan, forslaget er blevet læst, har man totalt misforstået det. Det her handler slet, slet ikke om at undergrave forældremyndighedsindehaveren. Det handler om, at det skal være en hjælp til barnet.

Man skal jo ikke overse, at der vil være rigtig, rigtig mange børn, som aldrig nogen sinde vil få

brug for det her, fordi de har et helt glimrende forhold til deres forældre og i hjemmet. Men der, hvor vi skal hjælpe og støtte, er jo lige præcis dér, hvor der er spændinger, som ser ud til at være u håndterlige for familien selv; dér skal vi give barnet den mulighed, at det kan få råd og vejledning. Og jeg vil jo lige præcis opfatte det her sådan, at det kunne være en medvirkende årsag til, at det ikke kuldsejlede mere mellem børn og forældre end højst nødvendigt.

Så det kan være hjælpsomt; det kan faktisk være en støtte til forældrene og til det samspil, der er i en familie, helt sikkert – men på børnenes præmisser og på børnenes side.

Kl. 14:03

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Hr. Hans Kristian Skibby for anden gang.

Kl. 14:04

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen nu nævnte ordføreren jo selv i sin ordførertale, at man skulle passe på ikke at sætte kikkerten for det blinde øje. Men det er altså det, der ser ud til at være sket i det her tilfælde, må jeg have lov at sige.

Jeg tager bare et eksempel fra beslutningsforslaget, og det er det om sundhedsområdet. Her mener forslagsstillerne, at det for unge mellem 15 og 17 år, hvor man eksempelvis skal ind og diskutere, om der skal foretages en abort eller ej, ikke er nødvendigt, at man drager forældrene ind i en sådan disposition. Jamen jeg synes jo da, det helt klart er en forælderrolle, hvis man har børn mellem 15 og 17 år, som bliver gravide, at man så også tager det ind som et problem i familien, og at det er noget, man finder ud af hvordan man skal håndtere i familien. Det skal man da ikke have en kommunal eller en statslig støttepædagog til at involvere sig i. Det er bare et af de eksempler, der er i det her beslutningsforslag.

Så er der et andet eksempel med, at man vil have nogle garantier med hensyn til skoler og daginstitutioner osv. Der vil man have en garanti for, at børnene bliver inddraget. Jamen det bliver børn og forældre jo, ved at de kan stille forslag og skriftligt klage til kommunen, hvis der ændres i daginstitutionens åbningstider eller alt muligt andet.

Så det var bare to eksempler, hvor man i hvert fald går ind og fuldstændig undergraver forælderrollen, at man altså med det for øje, at man vil sikre børnenes retsstilling, undergraver familiens stilling i stedet for, og det er da et selvmål.